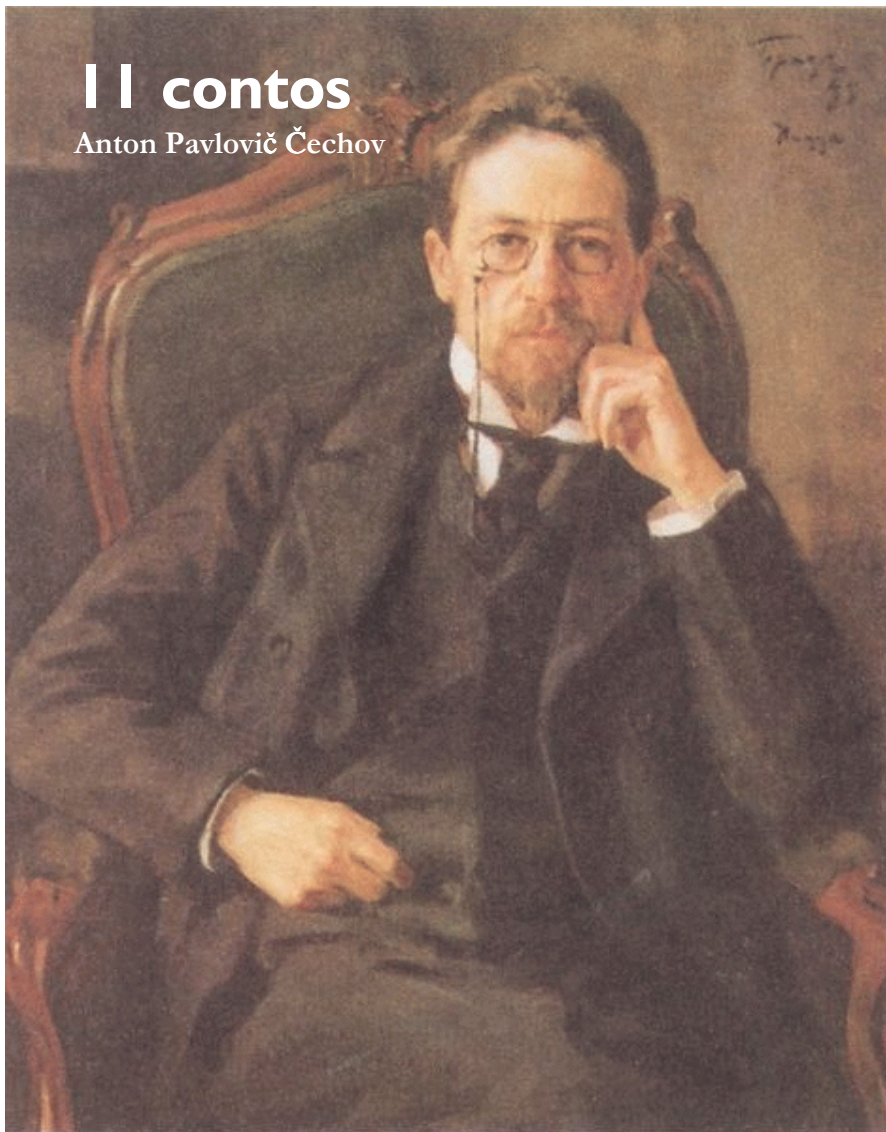

11 contos

Anton Pavlovič Čechov

11 contos

traducite in interlingua per Onofrio Notarstefano, Italia.

Transcription: Onofrio Notarstefano. Composition:

Thomas Breinstrup. Revision: Bent Andersen e Arne Peder-
sen. Publicate: decembre 2006

© 2006 Union Mundial pro Interlingua

Illustration al copertura: Osip Braz, 1898

*Tote directos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-com-
mercial solmente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o
imprime es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste
publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema
de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electro-
nic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a
bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permitti-
te citar in recensioni con indication del fonte.*

Super le autor

Anton Pavlovič Čechov (1860-1904), esseva medico, scriptor e dramaturgo russe.

Su obras narra historias de gente humile e anque su vita ha essite sempre dedicate al adjuta del proximo, super toto si plus debile.

Su prime collectiones de novellas esseva constituite per breve contos humoristic super le vicissitudes de empleatos statal e parve burgeses. Ille collaborava con importante magazines litterari russe, presto perveniva a grande fama e deveniva un del plus legite scriptores russe.

A partir de 1887 Čechov comenciava le redaction de su contos plus celebre, e, abandonate le stilo humoristic, le characteristic dominante de su scriptura deveniva le pessimismo del triste fluer del vita, interrompite a vices per radios de sperantia e fide in le futuro.

Notabile esseva su production theatral. Le comedias de Čechov representa un *petra milliari* del dramaturgia de tote le tempores. Al initio del XX seculo, super su textos theatral Kostantin Stanislavski elaborava un nove methodology de recitation, pro adaptar le arte dramatic al expression de statos de anima complexe, de tracias emotional.

On presenta ci 11 contos de Čechov de stilo quasi integremente humoristic.

Contento

Le album	6
Le grasso e le magro	10
Le libro del protestos	14
Le touristas	17
Mal humor	21
Un gaudio	25
Al cemeterio	29
Un natura enigmatic	33
Un portero intelligente	37
Le insuccesso	41
Le diario de un adjuta contabile	45

Le album

Le consiliero honorari Kraterov, magre e subtil como le pinnaculo del admiralato, se faceva avante e, adressante se a Zmychov, diceva:

“Vostre Excellentia! Nos es emovite in le plus profunde del anima per le modo con le qual per tante annos vos ha dirigite nostre bureau, e per vostre paterne curas...”

“Manifestate a nos per plus de un decennio,” suggereva Zakuskin.

“Manifestate a nos per plus de un decennio; nos, vostre dependentes, hodie, die importantissime pro tote nos... ehm... offere al Excellentia Vostre, como signo de estima e de profunde recognoscentia, iste album con nostre portraits, e nos augura nos que in le prosequer de vostre illustre vita, ancora per multe tempore, usque al hora del morte, vos non abandonara nos unquam...”

“Ni unquam vos privara nos de vostre paterne consilios in le via del veritate e del progresso...” addeva Zakuskin, essugante del fronte le sudor que lo haveva tosto baniate. On videva que ille haveva un grande desiro de parlar e que ille jam haveva preparate le discurso: “Que se pote agitar vostre bandiera,” ille terminava, “ancora per longe e longe tempore super le territorios del genio, del labor e del consci-

entia social.”

Super le rugose gena leve de Zmychov rolava un lacrima.

“Seniores!” ille diceva con voce tremente. “Io non me expectava, non poteva previder que vos haberea festate mi modeste jubileo... Io es vermente emovite... grandemente... Io conservara usque al tumba le recordation de iste momento, e, vos, amicos, vole ben creder, que necuno augura vos tanto ben quanto me. E si a vices io ha essite un pauco sever, illo ha essite in vostre interesse...”

Le consiliero de Stato effective Zmychov a iste puncto basiava le consiliero honorari Kraterov, qui non expectava minimemente iste honor e pallidiva per le emotion. Ergo le chef faceva un signo con le mano a significar que le emotion le impediva de parlar, e erumpeva in lacrimas como si illes le habeva non donate, ma robate, le preciose album... Depost, calmate se, ille pronunciava ancora qualche sincer parola, e tendeva a tote le presentes proprie mano a stringer, e in fin, inter resonante e enthusiastic acclamationes, descendeva le scala, montava super le carrossa, e se allontanava, accompagnate per le benedictiones de totes. Sedite in carrossa, ille sentiva su corde inundate per un affluxo de sentimentos joiouse, nunquam probate usque alora, e erumpeva de nove in lacrimas.

A casa le attendeva nove gaudios. Parentes e amicos le

tribueva un tal ovation que ille habeva le impression de haber complite vermente qualcosa utile pro le patria, e que, sin ille, le patria se haberea vermente trovate in difficultates. Le prandio esseva condite con discursos, toastes, imbraciamientos, lacrimas. In pauc parolas, Zmychov non se expectava que su meritos esseva assi appreciate per alteres.

“Seniores!” ille diceva al *dessert*. “Duo horas retro io ha essite recompensate de tote le suffrentias inevitabile pro un persona qui servi non le forma, non le littera, ma le deber. Per tote le tempore in le qual io ha laborate, io ha constantemente sequite iste principio: non le publico pro nos, ma nos pro le publico. E hodie io ha recipite le plus alte recompensa! Mi dependentes me ha offerite un album... Ecce, es isto! Io es profundemente emovite...”

Le visages allegre del presentes se inclinava super le album pro observar lo.

“Ma es un album vermente belle!” diceva Olja, le filia de Zmychov. “Illo costara al minus cinquanta rublos. Oh, que meraviglia! Patre, da lo a me! Me audi? Lo conservara io... Illo es assi belle!...”

Post le prandio Olecka portava le album in su camera e lo claudeva con le clave in le tiratorio del scriptorio. Le die depost illa removeva le portraites del functionarios, jectava los al terra, e in lor loco mitteva le portraites de su camera-

das de collegio. Le uniformes de empleatos esseva reimplaciate per le blanc mantellettos del collegiales. Kolja, le parve filio de Su Excellentia, colligeva le portraits del funcionarios e colorava in rubie lor uniformes. Al empleatos sin mustachio ille designava mustachios verde, al funcionarios sin barba barbetta brun. Quando de post il habeva plus nihil a colorar, ille retaliava ex le cartonettos le profilos del hominettos, forava a illos le oculos con un spinula, e comenciava jocar al soldatettos.

Kolja retaliava le consiliero honorari Kraterov, lo fixava super un cassetta de flammiferos e lo portava, assi facite, al patre, in le studio. “Patre, regarda, un monumento!”

Zmychov habeva un explosion de risada que faceva succuter tote su corpore; de post, teneremente, coperiva de basios le gena de Kolja: “Va, mi car diaboletto, va e monstra lo a tu matre! Face lo vider anque a illa!”

Le grasso e le magro

A un station del linea ferroviari de Nikolàev se incontrava duo amicos: un grasso e le altere magre. Le grasso veniva de dinar al station e su labios esseva lucide de butyro como cerasias matur. Ille perfumava de *Xères* e de *fleur d'orange*. Le magro veniva de descender del wagon e esseva plen de valises, de fardellos e de cassas.

Ille perfumava de gambon e de fundos de caffè. Detra su dorso esseva un femina magre con un longe mento, su sposa, e un studente de gymnasio, alte, con un oculo semiaperte, su filio.

“Porfirij!” exclamava le grasso, vidente le magro. “Es tu? Mi thesauro! Desde quante annos nos non vide nos!”

“Sanctos del Paradiso!” diceva le magro plen de meraviglia. “Miša! Mi amico de infantia! De ubi veni tu?”

Le amicos se imbraciava tres vices e se perscrutava reciprocamente in le oculos plen de lacrimas. Le duo esseva agradabilemente stupefacte.

“Mi car!” comenciava le magro post le imbraciamentos. “Io non me lo expectava vermente! Isto es un surprisa!

Beh, regarda un pauco ben! Sempre belle como antea! Sempre elegante e perfumate! Ah, mi Deo! Ben, que face tu? Es ric? Sposate? Io ha jam un sposa, como tu vide... Ecce,

ista es mi sposa, Luisa, nascite Vantsenbach... lutheran... E isto es mi filio Nafanail, studente del tertie classe. Isto, Nafanja, es un amico de infantia! Al gymnasio nos ha studite insimul!”

Nafanail reflecteva un pauco e se levava le bonetto.

“Nos ha studite insimul al gymnasio!” continuava le magro. “Memora tu como nos te habeva supernominate? Nos te appellava Herostratus quia tu habeva ardite con le cigarretta le diario de schola; quanto a me, illes me appellava Ephialtes quia me placeva facer le spia. Oh, oh!... Nos esseva pueros! Non haber pavor, Nafanja! Veni vicin, Luisa... Ista es mi sposa, nascite Vantsenbach... lutheran.”

Nafanail reflecteva un pauco e se celava detra le patre.

“Beh, como va, car?” demandava le grasso, regardante extasiato le amico. “Es tu un empleato? Ha tu facite carriera?”

“Io es un empleato, mi car! Jam desde duo annos io es assessor collegial e ha le cruce de Sancte Stanislaus! Le stipendio es misere... beh, sia facite le voluntate de Deo! Mi sposa da lectiones de musica, e io, in mi vita private, fabrica portacigarros de ligno! Splendide portacigarros! Io los vende un rublo cata un. Si on compra dece o plus portacigarros, tu lo intende, il ha un sconto. Assi nos adjuta nos. Io ha essite empleate, tu sape, al ministerio, ma ora io ha essite

transferite ci como chef de officio in le mesme administration... Io laborara ci. E tu como vive? Io imagina que tu es jam consiliario de Stato? Eh?”

“No, mi car, va un pauco plus supra” diceva le grasso. “Io ha jam arrivate a consiliario secrete... Io ha duo stellas.”

Le magro pallidiva, deveniva rigide, ma presto su visage se deformava in un ample sorriso; ab le visage e ab le oculos il semblava que ille emitteva scintillas. Tote su persona se contraheva, se flecteva, se faceva parve parve... Su valises, su fardellos e su cassas se faceva plus parve, se contraheva... Le longe mento del sposa deveniva ancora plus longe; Nafanail deveniva rigide e se buttonava tote le buttones del uniforme...

“Io, Excellentia... Io es felicissime! Ille esseva, on pote dicer, un amico de infantia e ora ille ha devenite un personalitate. Ih, Ih!”

“Via, basta!” diceva le grasso irritante se. “Proque iste tono? Nos es amicos de infantia, proque iste ceremonial?”

“Vole ben excusar me... a Vos pare...” e le magro rideva nervosamente, facente se ancora plus parve. “Le gratiose attention de Vostre Excellentia... como un humor vivificante... Ecce, Excellentia, isto es mi filio Nafanail... mi sposa Luisa, lutheran, in un certe modo...”

Le grasso haberea volite responder qualcosa, ma sur le

visage del magro esseva pingite tante reverentia, tante dulcor e tante respectuose aciditate, que le consiliero secrete se sentiva nauseate. Ille se distachava ab le magro e le dava le mano pro congedar se.

Le magro stringeva tres digitos, se inclinava con tote le corpore e reprendeva a rider como un chinese: “Ih, ih, ih!” Su sposa surrideva, Nafanail se inclinava e lassava cader le bonetto. Le tres esseva agradabilemente stupefacte.

Le libro del protestos

Iste libro sta in un parve officio in le station ferroviari. Le clave de iste parve officio “es custodiate per le gendarme del station“, ma in realitate il non ha necessitate de alcun clave, quia le officio es sempre aperte. Que vos aperi le libro e lege:

“Estimate senior! Essayo de penna!?” Sub isto il ha le designo de un homine con un longe naso e le cornos. Sub le designo:

“Tu es le pictura, io le portrait, tu un bestia e io non. Io es tu muso.”

“Dum io me approximava a iste station e regardava le natura ab le fenestretta, mi cappello ha volate via. I. Jårmonkin.”

“Qui ha scribite io non sape, ma io, imbecille, lege.”

“Le chef del officio del protestos ha lassate un recordation, Kolovroev.”

“Io face al autoritate mi protesto contra le conductor Kučkin pro su comportamento vulgar verso mi sposa. Mi sposa non ha assolutamente facite ruido, al contrario ha cercate que toto iva ben. E anque contra le gendarme Kljatin qui ha essite brutal. Io ha le residentia in le proprietates de Andrèj Ivànovič Iščeev, le qual cognosce mi conducta.

Le commisso Samolučšev.”

“Nikàndrov es socialista!”

“Trovante me sub le impression recente de un action revoltante... (*delite*). Passante in iste station, io esseva indig-nate usque al fundo del anima per le sequente... (*delite*). Sub mi oculos eveniva le sequente revoltante scena, que ben describe le ordine de nostre ferrovia... (*le parte sequente es delite excepte le signatura*). Le studente del septime classe del gymnasio de Kursk, Aleksèj Zud’ev.”

“Attendente le partita del traino io ha examinate le phy-siognomia del chef del station e ha remanite multo discon-tente. Io face iste declaration officialmente. Un turista qui non se lassa impressionar.”

“Io sape qui ha scribite isto. Lo ha scribite M. D.”

“Seniores! Tel’kovskij es un fraudator!”

“Le sposa del gendarme ha ite heri con le homine del buffet, Kost’ka, trans le fluvio. Nos augura omne ben. Non te discoragia, gendarme!”

“Passante in iste station e essente affamate, considerante lo que io haberea debite mangiar, io non ha potite trovar le alimentos prescribite. Le diacono Duchov.”

“Mangia lo que illes da...”

“Qui trovava un portacigarros de corio, vole ben dar lo al cassa a Andrèj Egoryč.”

“Quia illes me licentia ab mi empleo, como si io me inebriava, io declara que vos es totes sceleratos e fures. Le telegraphista Koz’modem’jànskij.”

“Adorna vos de virtutes.”

“Kàte’nka, io ama vos follemente!”

“Io preca de non scriber in le libro del protestos cosas que non es concernite. Pro le chef de station, Ivanov 7°.”

“Ben que tu es le septime, tu es un imbecille.”

Le touristas

In le area ante le station promenava avante e retro un copula de nove sposos. Ille la cingeva e illa se stringeva a ille, e le duo esseva felice. Detra le lacerationes del nubes les reguardava le luna e se attristava: probabilemente illo probava invidia e despecto per su virginitate enoiose e inutile a totes. Le aere immobile esseva fortemente impregnate de profumo de lilac.

“Como il es belle, Saša, como il es belle!” diceva le sposa. “Vermente, on pote pensar que tote isto es un sonio! Reguarda como es invitante e hospital iste parve bosco! Como es gratiose iste solide e silentiose palos telegraphic! Illos revivifica le paisage, Saša, e on dice que ibi, qui sape ubi, il ha homines..., le civilisation.... E non te place forsan quando le vento porta debilmente usque a tu aure le ruito del traino que passa?”

“Si.... Ma que manos ardente tu ha! Isto quia tu te excita troppo, Varja.... Que cosa ha illes preparate pro cena?”

“*Okroška*¹ e pulletto... Un pulletto pro nos duo es sufficiente. Pro te illes ha portate del citate sardinas e sturion.”

¹ *carne e pisce triturate con herbas*

Le luna, como si illo haveva olfacite tabaco, se celava detra un nube. Le felicitate human recordava al luna su solitudine e su solitari lecto trans le boscos e le valles...

“Arriva le traino!” diceva Varja. “Como es belle!”

In lontanantia appareva tres oculos de foco. Exiva le chef del station. Super le railes ci e ibi brillava le foco del signales.

“Que nos lassa passar le traino e retorna a casa” diceva Saša e oscitava. “Es belle viver con te, Varja, assi belle que es anque incredibile.”

Le fusc espaventaculo glissava sin ruito e se stoppava. Al fenestrettas semi-illuminate del wagoes cominciava mostrar se visages plen de somno, cappellettos, spatulas....

“Ah! Ah!” se audiva ex un wagon “Varja ha venite nos al incontro con le marito! Ecce illes! Vàren’ka! Vàrečka! Ah!”

Ex le wagon saltava duo pueras qui se appendeva al collo de Varja. Detra illas appareva un grasse seniora vetere e un senior alte e magre con le capillos blanc, pois duo studentes de gymnasio plen de bagages, detra illes le governante e, detra le governante, le granmatre.

“Ecce anque nos, ecce anque nos, mi car!” cominciava le senior con le capillos blanc, stringente le mano de Saša. “Forsan io ha expectate troppo. Qui sape quanto tu haberea parlate mal del oncle quia ille non veniva! Kolja, Kostja,

Nina, Fifa.... pueros! Basia le cosino Saša! Nos veni totes a te, con tote le nidata, pro tres o quatro parve dies. Io spera que nos non procurara molestia. Tu, per favor, non facer ceremonias.”

Vidente le oncle con le familia, le sposos se espaventava. Dum le oncle parlava e les imbraciava, in le imagination de Saša se presentava iste imagines: ille e le sposa qui da al hospites lor tres cameras, le coperturas; le sturion, le sardinas e le *okroška* es devorate in un instante; le cosinos divelle le flores, versa le tinta, face ruito; le amita parla integre dies re su maladia (le verme solitari e le mal al bucca del stomacho) e re le facto que illa ha nascite baronessa von Fintik....

Saša regardava con odio le juvene sposa e la murmurava:

“Illes ha venite a te, le diabolo les porta via!”

“No, a te!” respondeva illa, pallide, anque con odio e con rancor. “Illes non es le mie, ma tu parentes!”

E adressante se al hospites, illa diceva con un affabile sorriso:

“Vos es benvenite!”

Detra un nube appareva de nove le luna; il semblava que illo surrideva; il semblava que illo esseva contente de non haber parentes. Ma Saša se girava a un parte pro celar al hospites su visage irate e desperate e diceva, dante al voce

un expression gaudiose:

“Vos es benvenite! Vos es benvenite, car hospites!”

Mal humor

Le commissario de policia Semën Il'ič Pračkin camminava in su camera de un angulo al altere e cercava de suffocar intra se un sentimento desagradabile. Le die avante ille habeva ite pro servicio al commandante militar, sin pensar habeva comenciate jocar al cartas e habeva perđite octo rublos. Le summa esseva meschin e insignificante, ma le demone del aviditate e del cupiditate stava in le aure del commissario e le reprochava su prodigalitate.

“Octo rublos, que grande cosa!” diceva Pračkin, cercante de suffocar intra se iste demone. “Le gente perde mesmo plus e non se displace. Ultra isto le moneta es un cosa que on pote ganiar.... Si io habeva ite al taverna de Rylov, ecce expendite tote le octo rublos, si non plus!”

21

“Hiberno.... *Le fermero triumphante....*” repeteva con monotonia, in le camera vicin, le filio del commissario, Vanja. “*Le fermero triumphante renova le cammino...*”

“E, depost, il es anque possibile refacer se.... Ma que il ha de 'triumphante' ?”

“*Le fermero triumphante renova le cammino... renova*”

“Triumphante” continuava a reflecter Pračkin. “Il se besoniarea dar a ille un decena de colpos que face arder le pelle, assi ille non triumpharea tanto. Plus tosto que trium-

phar, il esserea melior que ille pagava le impostos punctualmente.... Octo rublos, que grande cosa! Illos non es octo milles, il es sempre possibile reganiar los al cartas....”

“*Su parve cavallo, sentiente le nive.... sentiente le nive, avantia al trotto como pote....*”

“E illo poterea anque galopar! Vermente un belle trotta-tor! Un cavallastro es, e un cavallastro remane.... Le insensate fermero es felice de facer avantiar, ebrie, un cavallo, ma pois, quando ille cade in un fossa o in un ravina, allora ille certo habera problemas!... Va solo al galopo, e pois te ordina io un certe oleo camphorate e tu lo recordara per cinque annos. E proque io ha jocate le carta parve? Si io jocava le asse de flores io non haberea remanite sin duo....”

“*Succutente le nive ab le bridas, vola le carretta audace.... succutente le nive ab le bridas....*”.

“Succutente ..., le bridas succutente.... le... le bridas.... Ille dice tal stupiditates! E on permette anque de scribe los, que Deo les pardona! Es sempre le dece, in substantia, que me ha damnificate! Le diabolo me lo ha facite occurrer foras tempore!”

“*Ecce, curre le pueretto in le corte.... le pueretto in le corte, ha mittite le can in le slitta.... ha mittite....*”

“Ergo ille se ha plenate de nutrimento si ille curre e se amusa.... E le genitores non ha un cerebro si illes non face

22

laborar le puerastro. Plus tosto que portar le can a prome-
nar, ille facerea melio a hachar ligno e a leger le Sacre Scrip-
tura.... E quante canes ha illes nutrite..., il non es possibile
passar ni a pede ni in carrossa! Post le cena io non deberea
seder me.... Io deberea cenar e ir via...”

“*Ille proba gaudio e dolor, e le matre le menacia..., e le matre le
menacia ab le fenestra...*”

“Menacia, menacia.... Illa ha le pigressa de non exir foras
e punir le.... Si illa le caessava un pauco le dorso, ciac ciac!
ciac ciac! Il es melior que menaciar le con le digito.... Si non,
sia attentive, ille devenira un ebrio.... Qui ha scribite isto?”
demandava Pračkin in alte voce.

“Puškin, patre.”

“Puškin? Uhm! ... Debe esser qualche extravagante. Illes
scribe, scribe, ma lo que illes scribe non lo intende mesmo
illes.”

23

“Patre, le *mužik* ha apportate le farina!” critava Vanja.

“Prende lo!”

Ma non mesmo le farina allegrava Pračkin. Quanto plus
ille cercava de consolar se, tanto plus sensibile ille deveniva
a su perdita. Ille regrettava tanto le octo rublos, los regretta-
va tanto, como si in realitate ille habeva perditte octo milles
rublos. Quando Vanja terminava su lection e taceva, Pračkin
stava ante le fenestra e, multo affligite, fixava su reguardo

triste super le cumulos de nive.... Ma le vista del cumulo
de nive reaperiva solo le ferita de su corde. Illo le recordava
de su viage del die precedente al chef militar. Le bile ebulliva
in ille, ille se sentiva le anima lacerate.... Le necessitate de
dischargar sur qualche cosa su irritation perveniva a un limite
que non tolerava dilationes. Ille non resisteva plus....

“Vanja!” ille critava. “Veni, io te percutera quia heri tu ha
rumpite le vitro!”

24

Un gaudio

Esseva le medienocte.

Mitja Kuldarov, excitante, entrava velocemente in le appartamento de su genitores e percorreva rapidamente tote le cameras. Le genitores se habeva jam cubate. Le soror esseva in lecto e legeva le ultime pagina de un romance. Le fratres, studentes de gymnasio, dormiva.

“De ubi veni tu?” se meraviliava le genitores.

“Oh, que vos non demanda! Vermente io non lo provideva! No, vermente io non lo provideva! Il es... es inverisimile!”

Mitja erumpeva in risada e sedeva in un confortabile, non potente sustener se sur le pedes pro le felicitate.

“Il es inverisimile! Vos non pote imaginar! Reguarda!”

Le soror saltava del lecto, mitteva super se le copertura e se avvicina al fratre. Le studentes del gymnasio se eveliava.

“Que cosa tu ha? Tu es turbate!”

“Il es pro le gaudio car matre! Ora, tu sape, me cognosce totes ubique! Ubique!”

Antea, vos sol sapeva que in le mundo existe le registra-

tor de collegio² Dmitrij Kuldarov, e ora ubique on sape! Matre car! Oh Senior!” Mitja saltava in pedes, curreva in tote le cameras e retornava a seder.

“Ma que cosa ha evenite? Parla sensatemente!”

“Vos vive como bestias feroce, non lege le jornales, non face attention al publicitate, e in le jornales il ha tanto de notabile! Si eveni qualcosa, on sape subito toto, nihil se cela!

Como io es felice! Oh, Senior! On sape ben que solo re homines illustre on scribe in le jornales, e ci on scribe re me.”

“Que dice tu? Ubi?”

Le patre pallidiva. Le matre lanceava un reguardo a un icone e se signava. Le studentes del gymnasio saltava del lecto e, como illes esseva, in sol camisa curte de nocte, se accostava al fratre major.

“Si, mi seniores! Re me illes ha scribite! Ora ubique on sape re me! Vos, matre, conserva iste jornal pro recordation! Nos lo legera de tempore in tempore! Reguarda!”

Mitja prendeva ex le tasca un jornal, lo dava al patre e punctava le digito super un articulo indicate con un linea azur.

² *Le plus basse rango del vetere hierarchia bureaucratic russe.*

“Lege!”

Le patre se mitteva le berillos.

“Lege ergo!”

Le matre lanceava un reguardo a un icone e se signava.

Le patre tussiva e comenciava leger:

“Le 29 de decembre, a undece horas de vespere, le registrator de collegio Dmitrij Kuldarov...”

“Vide, vide? Avante!”

“... le registrator de collegio Dmitrij Kuldarov, exiente del bireria de via Mâlaia Brønnaia, in le casa de Kozichin, e essente in stato de ebrietate...”

“Esseva io con Semën Petrovič?... Toto usque al minutias ha essite describe! Continua! Avante! Audi!”

“... e essente in stato de ebrietate, glissava e cadeva sub le cavallo de un cochiero, Ivan Drotov, qui ibi stationava, fermo del burgo Durjkina, in le districto de Jùchnovo. Le cavallo espaventate, post haber superpassate Kuldarov e trainate super ille le slitta con intra le mercante moscovita de secunde categoria Stepàn Lukov, se lanceava al galopo in le via, e esseva stoppate per le porteros. Kuldarov, sin sensos, esseva portate al section de policia e visitate per le medico. Le colpo que ille haveva habite super le nuca...”

“Esseva contra le barra, patre. Avante! Lege avante!”

“... que ille haveva habite super le nuca esseva judicate

leve. Super lo que haveva evenite esseva redigite un reporto. Al vulnerato esseva prestate le curas medic...”

“Illes me faceva baniar le nuca con aqua frigide. Ha vos legite ora? Eh? Ecce ibi! Ora illo ha ite in tote le pais! Da ci!”

Mitja sasiva le jornal, lo plicava e lo mitteva in tasca.

“Io curre al familia Makarov, io lo monstrara a illes... Il es necessari anque facer vider lo le familia Ivànitskij, Natal'ja Ivànovna, Anissim Vassilič... Io curre!

Adeo!”

Mitia se mitteva le bonetto con le cocarda e, triumphante, allegre, curreva in strata.

Al cemeterio

Ubi es ora su intrigas, su calumnias, su cavillationes, su concussiones?

Hamlet

“Seniores, se ha aliate le vento e il jam ha comenciate imbrunir. Non es le caso de vader via a fin que nos es in tempore?”

Le vento curreva trans le foliage jalne del vetere betulas e ab le folios faceva pluver super nos un grandine de grosse guttas. Un de nos glissava sur le terreno argillose e, pro non cader, se sasiva a un grande cruce gris.

“Consiliero honorari e cavallero Egòr Grjaznorukov’...,” ille legeva. “Le cognosceva io, iste senior.... Ille amava le sposa, portava le decoration de Sancte Stanislaus, legeva nihil.... Su stomacho digereva ben.... In que cosa non esseva belle su vita? Il semblava que ille non debeva morir, ma le sorte preparava un imboscada.... Le povretto cadeva victima de su spirito de observation. Olim, dum ille ascoltava al porta, ille recipeva un tal colpo del porta sur le capite, que ille habeva un commotion cerebral (anque ille habeva un cerebro) e moriva.... E ecce, sub iste lapide, jace un homine

qui desde le infantia detestava le versos e le epigrammas.... Como per irrision su lapide es plen de versos.... Veni qualcuno!”

Veniva verso nos un individuo con le cappotto usate, con le facie rasate de un insolite azur purpura. Sub le axilla ille habeva un medie bottilia de vodka e ex su tasca appareva un pacchetto con un salsicia.

“Ubi es le tumba del actor Muškin?” ille demandava con voce rauc.

Nos le conduceva verso le tumba del actor Muškin, morte duo annos retro.

“Es vos un empleato statal?” nos le demandava.

“No, io es actor.... Hodie il es difficile distinguer un actor ab un functionario statal. Vos probabilemente lo habera notate.... Il es characteristic, ben que pro le functionario non es completamente complimentari.”

Con fatiga nos trovava le tumba del actor Muškin. Illo se habeva applanate e, invadite per le mal herba, habeva perditte le aspecto de tumba.... Le parve cruce de pauc precio, humide e coperite de musco verde nigrate per le frigido, pareva vetere, abandonate e como corrodite per un maladia.

“....oblidabile amico Muškin....” nos legeva.

Le tempore habeva cancellate le particula “in”, corrigente le mendacio del homines.

“Le actores e le jornalistas habeva facite un collecta pro le lapide e... se lo habeva bibite, le *car pueros*...” suspirava le actor, facente un profunde reverentia e toccante con le geniculos e le bonetto le terra baniate.

“Que significa, *se lo habeva bibite*?”

“Simplicissime. Illes colligeva le moneta, lo publicava super le jornales, e *se lo bibe*va.... Io non lo dice pro condemnar, ma assi.... A vostre salute, angelos! A vos le salute e a Muškin un recordation eterne.

Biber ruina le salute, e le recordation eterne non es que tristessa. Que Deo accorda nos un recordation temporari, e quanto al eterne, que importa?

Vos ha ration. Muškin, vos vide, esseva celebre, detra su feretro il habeva un decena de coronas, e jam quasi totes le ha oblitate! Le personas al quales ille esseva car le ha oblitate, ma cellos al quales ille faceva le mal le memora. Io, per exemplo, non le obludara in le seculos del seculos, quia ab ille nihil io habeva si non le mal.”

“E qual mal ille faceva vos?”

“Un mal grande” suspirava le actor, e super su visage se diffundeva un expression de amar offensa. “Un malfactor ille ha essite pro me e un brigante, que le regno del celos le accepta. Il ha essite vidente le e audiente le que io ha devenite actor. Su arte me attraheva foras del casa paterne, me

seduceva con le vanitate artistic, me promitteva multo, ma non me dava que lacrimas e dolor.... Amar es le sorte del actor! Io ha perdit le juventute, le sobrietate e le similitia divin.... Non plus un mica de anima, pantalones rumpite, un facie como rodite per le canes.... In capite, libere pensamento e irrationalitate.... Me ha facite perder anque le fide, le malfactor! E io non habeva talento, assi io me ha perdit a causa de nihil.... Il face frigido, estimate seniores.... Que vos vole? Il habera pro totes.... Brrr.... Que nos bibe a su pace! Ben que io non le ama, ben que ille ha morite, io ha solo Muškin al mundo, unic como le digito pollice. Io le veni a vider le ultime vice.... Le doctores me ha dicite que presto io morira de haber bibite troppo, assi io ha venite a dicer le adeo. Il se besonia pardonar le inimicos.”

Nos lassava le actor conversar con Muškin e vadeva ultra. Comenciava cader un pluvia minute e frigide.

Al curva del avenue principal, plen de saxettos, nos incontrava un defilata funebre. Quatro portatores, con le cinturas blanc e le bottas fangose, coperite de folios collate, portava un feretro brun. Il faceva obscur e illes se hastava facente oscillar lor fardello....

“Il es solo duo horas que nos promena ci e il es jam le tertie morto que illes porta.... Vamos a casa, seniores?”

Un natura enigmatic

Un compartimento de prime classe.

Sur le divan, coperite de villuto color frambese, es semi-jacente un belle dametta. Un preciose flabello con un longe frangia stride in su mano convulsermente serrate, le *pince-nez* cade a illa continuemente ab le gratiose nasetto, sur le pectore un crampa ora se altia e ora se bassa, como un parve nave inter le undas. Illa es agitate.... In un position opposite a illa sede sur le parve divan un empleato del governor con missiones special, juvene scriptor debutante qui publica in le jornal del provincia parve contos o, como ille los appella, “novellas” del vita del grande mundo.... Ille la regarda, la fixa con expression de cognoscitor. Ille observa, stude e surprinde le natura enigmatic, eccentric, la intende, la penetra.... Su anima, tote su psychologia ille los tene como sur le palma del mano.

33

“Oh, io vos intende!” dice le empleato con missiones special, basiante le mano de illa vicin al bracialetto. “Vostre anima delicate e impressionabile cerca le exito ab le labyrintho.... Si! Es un lucta terribile e monstruose, ma.... non exhauri vos! Vos essera vincitor! Si!”

“Describe me, Vol’demàr³!” dice le dametta, surridente tristemente. “Mi vita es assi plen, assi varie, assi multicolor.... Ma super toto io es un infelice! Io es un martyre como un personage de Dostoevskij... Que vos monstra al mundo le anima mie, Vol’demàr, monstra iste povre anima! Vos es psychologo! Ha passate un sol hora desde quando nos sede in iste compartimento e parla, e vos jam cognosce me, completamente!”

“Parla, io vos supplica, parla!”

“Audi. Io ha nascite in un povre familia de empleatos. Mi patre esseva un bon diabolo, intelligente, ma.... con le anima del tempore e del ambiente... *vous comprenez*, io non vole dar culpas a mi povre patre. Ille bibeva, jocava al cartas.... esseva corrupte... Mi matre pois.... Que dicer! Le necessitate, le lucta pro un pecia de pan, le conscientia del proprie nullitate.... Ah! Que vos non me constringe a recordar! Il esseva necessari que io sol me faceva mi strata in le vita.... Le education absurde del collegio, le lectura de stupide romances, le errores del juventute, le prime timide amor.... E le lucta contra le ambiente? Terribile! E le dubitas? E le torturas del

34

³ *Vol’demàr es le forma, que sona plus aristocratic al personage del conto, modellate sur le germano del nomine russe Vladimir*

nascente diffidentia in le vita e in me mesme? Ah! Vos es scriptor e cognosce nos feminas. Vos intendera.... Per disgratia io es dotate de un natura generose! Io expectava le felicitate e qual! Io desirava ardentemente viver un existentia human! Si! Human: in isto io videva mi felicitate!”

“Meraviliose!” balbutia le scriptor, basiante su mano vicin al braccialetto. “Io non basia vos, o divin, ma le suffrentia human! Recorda vos Raskòl’nikov? Ille assi basiava.”

“O Vol’demàr! Pro me il se necessitava le gloria..., le ruito, le splendor, como (proque esser modeste?) pro omne natura non commun. Io esseva assetate de qualcosa extraordinari.... non feminin! E ecce.... E ecce.... io incontra in mi cammino un ric e vetule general.... Intende me, Vol’demàr! Esseva le sacrificio de me mesme, le renunciation, intende me! Io non poteva ager alteremente. Io inricchiva le familia, comenciava viagiàr, practicar le caritate.... Ma como io suffreva, como esseva pro me insupportabile e bassemente vulgar le imbraciamento del general, ben que, il se besonia render justitia a ille, ille habeva essite un general multo valorose. Il habeva momentos... terribile momentos! Ma me confortava le pensata que le vetulo, si non hodie, deman haberea morite, que io haberea comenciate viver como io voleva, que io me haberea date al homine amate, que io haberea essite felice.... E il ha un tal homine, Vol’demàr!

Deo vide que il ha!”

Le dametta agita le flabello con major fortia. Su visage prende un expression de plancto.

“E ecce que le vetulo ha morite... Ille me ha lassate qualcosa, io es libere como un ave. Ora io poterea viver felice... Non es il ver, Vol’demàr? Le felicitate batte a mi fenestra. Il basta solo lassar lo entrar, ma.... no! Vol’demàr, audi, io vos implora! Esserea ora le momento de dar me al homine amate, de devenir su companion, su collaborator, le portator de su ideales, de esser felice.... de reposar me.... Ma como toto es immunde, Vol’demàr! Io es infelice, infelice, infelice! Super mi cammino de nove il ha un obstaculo! De nove io senti que mi felicitate es lontan, lontan! Ah, quante torturas, vos non sape! Quante torturas!”

“Ma que il ha ergo? Que cosa il ha super vostre cammino? Io supplica, parla! Que cosa?”

“Un altere vetulo ric...”

Le flabello rumpite coperi le gratiose visage. Le scriptor appoia super le pugno su capite cogitative, suspira e con expression de psychologo e cognoscitor comencia pensar. Le locomotiva sibila e suffla; se rubeface, al sol al poner, le cortinas del fenestretta....

Un portero intelligente

In le cocina le portero Filipp faceva le predica. Le audiva le camereros, le cochiero, duo camereras, le coco, le coca e duo juvene adjutores, su filios. Omne matino ille predicava qualcosa e celle matino objecto de su discurso esseva le instruction.

“E vos vive como un populo de porcos,” ille diceva, tenente in mano le bonetto con le placa. “Vos sta ci inerte e, salvo le ignorantia, on non vide in vos alicun tracia de civilisation. Miška joca al damas, Matrëna rumpe le nuces, Niki-for ride. Forsan es isto intelligentia? Isto non es prova de intelligentia, ma de stupiditate. Il non ha in vos le minimo de attitude intellectual! E proque?”

“Il es correcte, Filipp Nikandrič,” observava le coco.

“On sape, que intelligentia pote esser in nos? De fermeros.

37 Intende forsan qualcosa nos?”

“E proque in vos il non ha attitude intellectual?” continuava le portero. “Quia vos non ha un ver base. Vos non lege un libro e non ha alicun cognoscentia del scripturas. Vos deberea prender un libro, seder e leger.

Io crede que vos sape leger lo que es imprimite. Ecce, tu, Miška, deberea prender un libro e leger qualcosa. Tu haberea un ganio, e a alteres facerea placer. E in le libros es

explicate tote le themas. Tu trovava scribite re le natura, re le divinitate, re le paisés del terra. De que es facite omne cosa, como le populos se exprime con omne sorta de lingua. E anque re le idolatria. In libros on trova toto, a condition que un persona lo vole. Ma illes sta presso le estufa, a mangiar e a biber. Justo como bestias! Que mal cosa!”

“Es le hora, Nikandrič, de ir a facer le guarda” observava le coca.

“Io lo sape. Non es tu affaire recordar lo. Ecce, prende per exemplo me. Qual es mi occupation, in mi tarde etate? Como pote io satisfacer le necessitates de mi anima? Il ha nihil melior que un libretto, o un jornal. Ora, ecce, io ira a facer le guarda.

Io remanera tres horas al porta. E crede vos que io stara a oscitar, o a commatrar con le feminettas? No-o, io non es le typo!

Io prendera con me un libro, me sedera e lo legera con placer. Ecce como.”

Filipp tirava foras de un armario un vetere libretto e se lo mitteva in sino.

“Ecce mi occupation. Io es assi accostumate desde infantia. Le instruction es luce, le ignorantia es tenebras: ha vos jam audite isto, eh? Justo assi...”

Filipp mitteva le bonetto, tussiva e, murmurante, exiva

del cocina. Ille transversava le porta, se sedeva sur le banco e se faceva obscur como un grande nube.

“Illes non es homines, ma porcós mangia-suppas,” ille murmurava, pensante al gente del cocina.

Calmate se, ille traheva foras le libretto, suspirava gravemente e comenciava leger.

“Illo es scribite in le melior modo” ille pensava, post haber legite le prime pagina e distorquite le capite. “Le Senior dona le sapientia!”

Esseva un belle libro, de un editor moscovita: “Le cultivation del tuberes. Es necessari a nos le rapas?” Legite le prime duo paginas, le portero succuteva significativamente le capite e tussiva:

“Illo es scribite juste!”

Legite un tertie pagina, Filipp se immergeva in meditation. Ille voleva pensar al instruction e, qui sape proque, al franceses. Su capite se inclinava sur le pectore, le cubitos se appoiava al geniculos. Le oculos se semiclaudeva.

E Filipp faceva un sonio. Ille videva que toto habeva cambiate: le terra esseva sempre le mesme, le casas esseva le mesme, e assi anque le portas, ma le gente esseva differente. Tote le homines esseva sapiente, non existeva un sol stupide, e in le vias camminava sempre franceses e pois franceses.

Le portator de aqua, anque ille rationava: “Io, confessa, es multo discontente del climate e vole regardar le thermometer”, e ille habeva in mano un grande libro. “E tu lege le calendario” diceva a ille Filipp.

Le coca esseva stupide, ma anque illa se misceva al conversationes intellectual e inserava in illos proprie observationes. Filipp iva in le section pro facer registrar le locatarios, e, cosa insolite, anque in iste loco sever on non parlava que de cosas intellectual e ubique sur le tabulas il habeva librettos. E ecce, qualcuno se approachava al camerero Miša, le succuteva e critava: “Dormi tu? A te io demanda: dormi tu?”

“Quando tu face le guarda dormi, idiota?” audiva Filipp le voce tonante de qualcuno. “Tu dormi, grande bestia?”

Filipp saltava e se fricava le oculos; ante ille stava le vicecommissario del section. “Eh? Dormi? Io te mulctara, scelerato! Io te facera vider como on dormi quando on face le guarda, scelerato!”

Duo horas depost le portero esseva clamate al section. Depost ille esseva de nove in le cocina. Ci, toccate per su sermones, totes sedeva circum le tabula e audiva Miša, qui legeva, littera post littera.

Filipp, inrabiate, rubie, se approachava a Miša, colpava con le guanto le libro e diceva lugubre:

“Basta!”

Le insuccesso

Il'jà Sergeič Peplov e su sposa Kleopatra Petrovna esseva presso le porta e ascoltava avidemente. Detra le porta, in le parve sala, se disveloppava evidentemente un declaration de amor; e illo eveniva inter lor filia Natàšen'ka e le maestro del schola de districto Ščupkin.

“Ille abucca” murmurava Peplov trememente per le impatienza e fricante se le manos. “Sia ergo attentive, Petrovna; quando ille comencia parlar super lor sentimenti, distacha subito ab le pariete le icone e nos va benedicer les.... Nos les surpendera... Le benediction con le icone es sacre e inviolabile.... Ille non pote subtraher se anque si ille appellara al tribunales.”

Ma detra le porta se disveloppava le sequente conversation:

41

“Vos non considera vostre imagination” diceva Ščupkin, accendente un flammifero sur le pantalones. “Io non ha scribite vos alicun littera!”

“In vice si! Io cognosce vostre scriptura!” rideva forte le juvena con parve critos, affectatemente, e reguardante se continuemente in le speculo. “Io lo ha recognoscite subito! E como es insolite, vos! Vos es maestro de calligraphia, ma vostre scriptura es como le scriptura de un gallina! Como

pote vos inseniari a scriber, si vos mesme scribe mal?”

“Uhm! ... Isto significa nihil. In le calligraphia le essential non es le scriptura, le essential es que le scholares non se distrahe. On percuta un scholar sur le capite, on face mitter un altere sur le geniculos.... Ma que scriptura! Es un cosa sin importantia. Nekrasov esseva scriptor, ma il ha a vergoniar se a vider como ille scribeva. In le collection de su obras, on pote vider su scriptura.”

“Un cosa es Nekrasov e un altere es vos.... (*suspiro*). Io sposarea de bon voluntate un scriptor. Ille scriberea continuemente versos dedicate a me!”

“Anque io pote scriber versos pro vos, si vos vole.”

“E super que cosa pote vos scriber versos?”

“Super le amor.... super sentimenti.... super vostre oculos.... Vos los legera.... e a vos girara le capite.... Le lacrimas effluera! E si io scribera pro vos versos poetic, vos me dara le gratiose mano a basiar?”

42

“Oh, que grande cosa! ... Que vos lo basia anque subito!”

Ščupkin saltava in pedes e, aperiente le oculos, se precipitava super le parve mano grasse que odorava de sapon al ovo.

“Distacha le icone” se hastava Peplov, colpante con le cubito le sposa, pallidente per le emotion e buttonante se. “Que nos va! Via!”

E sin hesitar un instante, ille aperiva con violentia le porta.

“Filios...” ille comenciava murmurar, altiante le brachios e facente signo con le oculos lacrimose. “Le Senior benedice vos, filios mie.... Vive.... fructifica.... multiplica vos...”

“Anque.... anque io benedice vos...” diceva le matre, plorante per le felicitate.

“Sia felice, car! Oh, vos me subtrahe le unic thesauro!” illa se adressava pois a Ščupkin. “Ama ergo mi filia, ha cura de illa...”

Ščupkin remaneva con le bucca aperte per le meraviglia e le pavor. Le assalto del genitores habeva essite assi improvi-se que ille non poteva pronunciar un parola.

“Io ha cadite in le trappa! Illes me ha incastrate!” ille pensava, sentiente se evanescer per le espavento. “Ora tu es in cavia, amico! Tu non fugira plus!”

43

E ille abassava le capite humilmente, como pro dicer: “Prende me, io es vincite!”

“Io vos be.... benedice....” continuava le patre, e anque ille plorava. “Natàšen’ka, filia mie.... mitte te a su fianco.... Petrovna, da me le icone.”

Ma le genitor, improvvisamente, cessava de plorar e su visage se contraheva per le ira.

“Es le fin!” diceva ille inrabiate al sposa. “Tu es stupide!

Es forsan un icone, isto? Oh, sanctos del paradiso!”

Que cosa habeva evenite? Le maestro de calligraphia altiava timidemente le oculos e videva que ille esseva salve: le matre, in le precipitation, habeva distachate ab le muro, in vice del icone, le portrait del scriptor Lažèčnikov. Le vetule Peplov e su sposa Kleopatra Petrovna, con le portrait in le manos, esseva confuse, sin saper que facer e que dicer. Le maestro de calligraphia profitava de lor consternation e escappava.

44

Le diario de un adjuta contabile

1863, 11 de maio. - Nostre contabile de sexanta annos Glotkin ha bibite le lacte con le cognac a causa del tusse e ha cadite malade pro iste motivo de *delirium tremens*. Le doctores, con le securitate que es lor proprie, affirma que deman ille morira. Finalmente io essera contabile! Iste empleo jam desde tempore me ha essite promittite.

Le secretario Kleščëv essera processate pro haber percute un postulante qui le habeva appellate bureaucrate. A quanto il sembla, es un cosa decise.

Io ha prendite le decoction contra le catarrho gastric.

1865, 3 de agosto. - Le contabile Glotkin es de nove malade de pectore. Ille ha comenciate tussir e bibe le lacte con le cognac. Si ille morira, su empleo essera mie. Io ha un sperantia, ma debile, quia, evidentemente, le *delirium tremens* non sempre es mortal!

Kleščëv ha divellite del mano de un armenio un littera de cambio e lo ha lacerate. Forsan le question ira in tribunal.

Un vetuletta (le Gùr'evna) heri diceva que io non ha le catarrho, ma le hemorrhoides interne. Possibilissime!

1867, 30 de junio. - In Arabia, on scribe, il ha le cholera.

Forsan illo venira anque in Russia e allora essera disponibile multe empleos. Forsan le vetule Glotkin morira e io habera le empleo de contabile. Que homine plen de vitalitate! Viver assi longemente, secundo me, es assolutamente indecente.

Que cosa poterea io prender contra le catarrho? Forsan semines de santonina?

1870, 2 de januario. - In le corte de Glotkin per tote le nocte ha ululate un can. Mi coca Pelageja dice que isto es un signo secur e io ha parlate con illa usque a duo horas de nocte re le pellicia e del veste de camera que io me comprara quando io essera contabile. E forsam io me sposara. Certo non con un juvena, isto non es bon a causa de mi etate, ma con un vidua.

Heri Kleščëv ha essite expellite ex le circulo quia ille contava a alte voce un anecdota indecente e se burlava del patriotismo de un membro del deputation commercial, Ponjuchòv. Iste ultime, a quanto on dice, facera un querela.

Io vole ir pro le catarrho al medico Botkin. On dice que ille cura ben....

1878, 4 de junio. - A Vetljanka, on scribe, il ha le peste. La gente mori in massa, on scribe. Glotkin pro isto bibe brandy drogare. Beh, il es impensabile que a un vetulo como ille le

brandy drogata pote juvar. Si venira le peste, securmente io essera contabile.

1883, 4 de junio. - Glotkin mori. Io ha essite in su casa e inter le lacrimas io le ha petite pardono de haber attendite con impatientia su morte. Inter le lacrimas ille me ha pardonate generosemente e me ha consiliate de usar contra le catarrho gastric le caffè.

Quanto a Kleščëv, de nove ille esseva proxime a ir sub processo: ille ha date in pignore a un hebreo un pianoforte locate. E malgrado isto ille es jam un decorato del ordine de Sancte Stanislaus e ha le grado de assessor de collegio. Es stupefacente lo que eveni in iste mundo!

Gingibre 2 *zlotniki*⁴, galbano *zol.* 1 e medio, vodka forte *zol.* 1, sanguine de septe fratres *zol.* 5; miscer toto, mitter lo in infusion in un bottilia de vodka e prender lo contra le catarrho, a jejuno.

47

Mesme anno, 7 de junio. - Heri on ha sepelite Glotkin. Qual infortuna! Non me ha juvate le morte de iste vetulo! Io le sonia de nocte in veste blanc e ille me face signo con le

⁴ *Mesura de peso = 4,266 grammas*

digito. E infortuna, infortuna a me, maledicte: contabile non es io, ma Càlikov. Io non ha recipite iste empleo, ma un juvene qui ha le protection de un amita generalessa. Ha ruinate tote mi sperantias.

1886, 10 de junio. - De Càlikov ha fugite le sposa. Se afflige le povre homine. Forsan pro le dolor ille facera qualcosa contra se mesme. E in iste caso, io essera contabile. On parla jam re isto. Omne sperantia ergo non es perditte, se pote viver ancora, e forsan le pellicia non es plus lontan. Re, pois, le matrimonio, io ha nihil contra illo. Proque non sposar se, si se presenta un bon occasion? Besonia solo consiliar se con qualcuno; isto es un passo serie.

Kleščëv ha excambiate su superscarpas con cellos del consiliero secreta Lirmans. Es un scandalo!

Le portero Paisij me ha consiliate de usar contra le catarrho le sublimato corrosive. Io probara.

48